

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ



Lobodice

regionální učebnice pro malé školáky

Učebnice vznikla v rámci projektu Neprošlapanou cestičkou,
reg. .č. CZ.1.07/1.2.27/01.0011, který byl ukončen v roce 2014
a byl podpořen ESF a rozpočtem ČR.



Každý máme své doma. Nejprve se vejde do maminčiny náruče, tátovy dlaně nebo babiččina pohlazení.

A jak rosteme, roste i naše doma. Z kuchyně se všemi vůněmi je dům, dvorek, zahrádka, cesta do školy, cesta do světa. Tou cestou míváme a potkáváme lidi. Některé jen pozdravíme, jiné přivítáme doma.

Čím dále jdeme, tím víc se nám vynořují hluboko uložené vzpomínky. A když je nám nejhůř, vzpomínáme a vracíme se domů.

Aby se nám snadněji hledala cestička domů,
vznikla tato tenká učebnice. O Lobodicích a kraji
kolem.



Co je blízko? A co je daleko?

Naše blízko jsou Lobodice a okolí. A věřte nebo
ne, Lobodice mají za sebou dlouhou historii
a před sebou krásnou budoucnost.



Příroda

Lobodice leží v části Hornomoravského úvalu, nazývané Středomoravská niva, v Olomouckém kraji, okrese Přerov.

Celá oblast patří k Hané. Haná je jednou z nejúrodnějších nížinných oblastí republiky a podle pověsti má svého ochránce - krále Ječmínka.

Než zdejší kraj dostal současnou podobu, byla zde spousta vody. Řeky Bečva, Morava a mnoho říček a potoků meandrovaly propletenou vodní

soustavou, podmáčely louky, vytvářely bažiny, blata a v jejich okolí se postupně vyvinuly lužní lesy.

V blízkosti Lobodic najdeme soutok řek Moravy a Bečvy, do Moravy se zde vlévají i říčky Blata a Valová, Lobodicemi protéká uměle vytvořený mlýnský náhon, kterému zdejší říkají Struha.



Zajímavou dodnes fungující technickou památkou je sifon.

Původně se mlýnský náhon vléval kousek za Lobodicemi do řeky Moravy. Později bylo

koryto náhonu prodlouženo tak, aby jeho voda poháněla i kojetínský mlýn. Tak se stalo, že mlýnský náhon překřížil tok říčky Valové.

Překřížení toků bylo vyřešeno nejdříve dřevěnými, později kovovými vantroky. To ale způsobovalo časté vylití Valové z břehů, takže bylo rozhodnuto, že se situace vyřeší netradičním způsobem.



Betonové křížení řek zvané sifon bylo dokončeno v roce 1908 a jeho zvláštností je, že větší říčka- mlýnský náhon podtéká méně vydatnou Valovou.



Díky přírodním podmínkám zde máme nejen úrodná pole, ale také se zde těží písek a štěrk.

Soustava řek, rybníků a štěrkových jezer poskytuje množství ryb, ale také příležitost k rekreaci či pozorování přírody.

V okolí Lobodic bývalo v 16. století více než desítka rybníků, ať už to byly tzv. třecí rybníky, rybníky pro násady či pro kapry. Skašovský rybník byl největší, měl bezmála 540 ha.



Okolí Lobodic je stále plné rybníků, i když se jejich počet oproti množství ve středověku hodně snížil.



V osmnáctém století rybníky přestaly být zajímavé a byly vysoušeny především kvůli pěstování cukrovky. Stejně jako na mnoha jiných místech i v Annově byl vystavěn cukrovar.

Dodnes zde zůstaly tovačovské rybníky Hradecký, Křenovský a Kolečko. V Lobodicích pak Náklo a maličké Močidlo.

Obrovská jezera Pískovna, Skašov a Donbas,

vznikla díky těžbě štěrkopísku, která stále pokračuje a mění velmi zásadně tvář zdejší krajiny.

Kromě kaprů a sumců rybáři loví také cejny, karasy, úhoře, štiky i plotice.

V okolí vod najdeme mnoho ptáků, z nichž někteří patří k velmi vzácným, a proto jsou zdejší lokality ceněny i ornitology.



Postupně zde vzniká zázemí pro rekreační a sportovní rybaření a jachting.

Velmi významným zdrojem obživy byly a dodnes jsou mlýny, které byly vystavěny na proudících vodách Moravy a také mlýnských náhonů. Dnes mnohé z nich fungují i jako vodní elektrárny. V Lobodicích najdeme dvě vodní elektrárny. Při jedné z nich je i funkční mlýn.

Tento mlýn pravděpodobně vznikl spolu se Skašovským rybníkem někdy v 16. století. Mlýn byl v majetku mnoha osob, až jej převzalo rolnické družstvo a nechalo přestavět někdy v roce 1924. Po šesti letech přibyla k mlýnu i parní pekárna. Mlýn dosud pracuje, je při něm i elektrárna, ale pekárna už zmizela.



První zmínky o mlýnu ve středu obce jsou z roku 1600 a i tento postupně měnil majitele. Víme, že majitel musel mlít panské obilí zdarma, musel provádět šrotování, udržovat mlýn v pořádku a navíc musel brát pivo ze zdejší hospody. Toto nařízení samozřejmě nenabádalo k alkoholismu, ale ve mlýně je velmi prašno a všichni mlynářští, ať už šlo o pana otce, stárka, práška či sekerníka, museli často pít.



Mlýn i s přilehlou pilou vyhořel v roce 1905 a spáleniště zakoupilo město Kojetín. To zde nechalo postavit elektrárnu, která se pyšní Kaplanovou turbínou a dodnes vyrábí elektřinu.



Slovníček

Cech bylo sdružení řemeslníků, které zaručovalo kvalitní práci a chránilo své členy.

Haná je území v oblasti řeky Hané a Moravy, které je charakteristické úrodnou zemědělskou půdou, ale i svým jazykem, kroji a zvyky.

Hormomoravský úval je sníženina, tedy převážně nížiny a pahorkatiny, kolem řeky Moravy, Bečvy a Hané.

Ječmínek se podle pověsti narodil v Chropyni, obchází hanácký kraj nikým nepoznaný. Prý pomůže, až bude lidem nejhůř.

Kaplanova turbína je vynálezem profesora Kaplana a umožňuje vyrábět elektřinu i na tocích s poměrně malým či nestálým průtokem a to i díky pohyblivým lopatkám.

Lužní les je les v okolí řek, který je pravidelně zaplavován a je podmáčený. Má typické složení půdy, ale i skladbu rostlin a živočichů.

Meandry jsou zákruty, kde řeka vymílá z jedné strany toku břehy, z druhé nanáší usazeniny. V naší oblasti jde o meandry, kterým říkáme

volné. Ty vznikají v místech pomalého toku díky usazeninám. Ve volné přírodě řeka tak pomalu mění svůj tok, díky meandrům mohou vznikat i slepá ramena řeky.

Mládek je vyučený mlynář na zkušené, který sbírá znalosti a dovednosti proto, aby se stal stárkem.

Náhon přivádí vodu např. do rybníka. V našem případě máme Mlýnský náhon, který přivádí vodu k mlýnům a vodním elektrárnám. Takové náhony byly upravovány člověkem.

Násadový rybník je pro ryby do dvou let.

Niva je území, které je pravidelně zaplavováno vodou, které tyto povodně formovaly a formují.

Ornitolog je odborník, který se zabývá poznáváním a studiem ptáků.

Pahorkatina je zvlněná krajina.

Prášek je vlastně mlynářský učeň, který vykonává pomocné práce.

Rovina je typ přírodní krajiny s nadmořskou výškou obvykle do 250 m. n. m. Najdeme

ji většinou rozloženou podél řek. Má velmi úrodnou půdu, kterou člověk využívá.

Rybník je člověkem vytvořené vodní dílo, které je přednostně určeno k chovu ryb. Rybník má vždy hráz, která bývá zpevněna stromy a často po ní vede i cesta. Pravidelně se vypouští a čistí.

Sekerník je zkušený mlynář, který ovládá mnoho různých řemesel tak, že se může sám postarat o chod mlýna.

Sifon je vodní křižovatka, kdy jedna řeka podtéká druhou. V našem případě je unikátní v tom, že vydatnější vodní tok Mlýnský náhon(Struha) podtéká menší říčku Valovou.

Soutok je místo, kde se setkají řeky, potoky, kdy se jedna nebo více řek vlévá do další, která je obvykle v daném úseku větší, delší s vyšším průtokem.

Stárek je vyučený mlynář s tovaryšskou zkouškou.

Tovaryšská zkouška je jedna ze zkoušek, kterou musel řemeslník složit, aby mohl samostatně vykonávat své řemeslo. Byl to závěr učení

u jednoho z mistrů cechu. Potom skládal zkoušku mistrovskou.

Třecí rybník je malý a mělký, probíhá zde výtěr ryb a vyvíjí se zde plůdky.

Osídlení

Haná je místem, kde se člověk usadil již v pravěku. Velmi dobře známe území, kde sídlil předchůdce člověka už před dvaceti pěti tisíci lety.

Celý svět obdivuje Předmostskou Venuši, která je vyřezána na mamutím klu pomocí geometrických tvarů. Tato plastika však není jediná. Byla zde nalezena i soška mamuta a na dalším klu pak vyobrazení, které připomíná mapu.

Předmostí u Přerova, známé jako sídliště lovců mamutů, je od Lobodic vzdáleno jen pár desítek kilometrů, a tak je s Lobodicemi tato historie velmi úzce spjata. Dá se předpokládat, že v tomto období bylo okolí Lobodic plné neprostupných bažin. Později však naše okolí osídleno určitě bylo.

Pravěké osídlení z pozdějších období dokladují archeologické nálezy z Tovačova, Oplocan, ale i Lobodic. V okolí Lobodic se našly drobné úlomky keramiky, kterou vytvořili lidé zvoncovitých pohárů. Tyto objevy však nejsou nijak významné, proto se Lobodice jako pravěká lokalita neuvádějí.



Slovníček

Archeologie je věda, která se zabývá studiem lidských dějin prostřednictvím nálezů-vykopávek.

Lovci mamutů je název knihy Eduarda Štorcha, ale také označení skupiny moderních předchůdců člověka z období asi před 35 000 lety. Žili v menších kočovných tlupách a Morava byla vlastně křižovatkou cest takových tlup. Z mnoha nálezů je možné vyčíst různé příběhy. Nové nálezy často mění původní zažité teorie a závěry odborníků. Lovci mamutů se živili ale také lovem jiných zvířat a sběrem plodů.

Pravěk nebo také prehistorie je dávné období lidských dějin, na které nemáme žádné písemné památky, není tedy písemně nijak dokladováno. Začíná spolu s prvními stopami vývoje lidského rodu před více než třemi miliony let. O tomto nejdelším historickém období se dozvídáme z archeologických nálezů. Obvykle se dělí na dobu kamennou, bronzovou a železnou.

Předmostí u Přerova je světově významná lokalita. O obrovských kostech mamutů se zmiňuje již Jan Blahoslav. Významní archeologové

zde kromě zvířecích kostí odkryli mnoho nálezů jako např. hromadný hrob, sošky z mamutích klů a kostí, z hlíny atd. Známá je soška mamuta z mamutoviny nebo soška rosomáka z pálené hlíny.

Předmostská Venuše je unikátní rytina ženy vyrytá do mamutího klu pomocí geometrických obrazců. Nejde o běžné zobrazení ženy tak, jak jsme zvyklí třeba u Věstonické Venuše.



Dále z historie

Lobodice mají dlouhou historii a patří k nejstarším obcím na Moravě. Obec vlastnilo olomoucké arcibiskupství a první písemný doklad o její existenci pochází již z roku 1131, z období vlády knížete Soběslava I.

Později byla obec v držení rodu Tovačovských z Cimburka a dalších vlastníků tovačovského panství. Šlo o biskupské léno.



Tovačovští z Cimburka se o svěřené statky starali vzorně a měli ve svém rodu významné osobnosti. Tou zřejmě největší osobností byl Ctibor Tovačovský z Cimburka, který se velmi horlivě účastnil dění nejen na svém panství,

ale byl významným šlechticem celého českého království.



Od roku 1704 byly Lobodice opět majetkem církve pod správou kroměřížského panství, i když část obce stále příslušela Tovačovu.

Nejstarší pečeť Lobodic pochází z roku 1693. Pečeť potvrzovala platnost dokumentu, který obec vydávala. Pokud obec vlastní pečeť neměla, dokumenty musely být potvrzeny za poplatek jinými úřady.



V Lobodicích se také robovalo. Znamenalo to, že majitel gruntu musel pro vrchnost vykonávat práce zdarma. V roce 1832 se uskutečnil výkup

z roboty, ale ještě někteří sedláci vozili povozem dobrovolně panský náklad do Kroměříže.

Lobodice mají dlouhou historii a dle záznamů je několik rodů, kteří svůj grunt neopustily minimálně od roku 1675. Zajímavá je zmínka o rodu Turovských. Od uvedeného roku vždy někdo s tímto příjmením bydlel v domě číslo 5. Lze tedy předpokládat, že se statek dědil z otce na syna.



Jako všude, i v Lobodicích se střídala období míru i válek. Jako všude, i zde byly těmi nejvíce poškozenými obyčejné rodiny, které musely často poskytovat přístřeší i stravu vojskům.

I Lobodice zasáhla prusko – rakouská válka. U Tovačova se v neděli 15. 7. 1866 střetla vojska obou armád. Byla to poslední bitva této války a znamenala pro obyvatele jen další utrpení, i když se samotné boje Lobodic bezprostředně netýkaly. Rakouská vojska prohrála díky zastaralému vybavení i neschopnosti vedení. Pomníčky padlých jsou rozesety i po cestě kolem rybníků.

Slovníček

Ctibor Tovačovský z Cimburka byl vynikající politik, který jednal v roce 1452 ve Vídni o nástupu Ladislava Pohrobka na český trůn. Byl posléze věrným stoupencem krále Jiřího z Poděbrad a neváhal na jeho obranu vystoupit. Po smrti krále Jiřího podpořil kandidaturu Vladislava Jagellonského a podílel se na různých mírových jednáních. V době klidu v roce 1480 zavedl místo latiny do Moravských zemských desek češtinu. Byl moravským hejtmanem a nejvyšším kancléřem Království českého. Kromě toho, že zastával tyto vysoké úřady, byl i skvělým právníkem. Jako pamětník a všemi uznávaný odborník popsal systém moravského práva v Knize tovačovské.

Forman byl povozník, v Lobodících formanské práce prováděli sedláci. Oni tedy převáželi těžké náklady povozy s koňmi.

Léno znamená, že obec a půda byla někomu věnována za určitých podmínek. Mohlo to být užívání pouze po dobu života původního vlastníka. Šlo tedy o podmíněné užívání, proto se držitelé propůjčené půdy říkalo leník nebo vazal a ten musel dodržovat různé podmínky, které

stanovovala smlouva. Pokud byl vlastníkem panovník, museli mu být leníci připraveni poskytnout například vojenskou nebo finanční pomoc.

Kniha tovačovská je základní knihou práva pro Moravu 15. století. Vznikla z potřeby sjednotit a znovunastolit mírový systém práva, který byl po dobu dlouhých bojů zapomenut. Tento rozsáhlý právní dokument sepsal Ctibor Tovačovský, který při jejím psaní využil vlastních zkušeností, vzpomínek pamětníků, ale i různých listin. Nešlo o zákon v pravém smyslu slova, ale jako důležitý dokument s velkou autoritou byl vložen do zemských desek a řídili se jím i panovníci.

Prusko – rakouská válka byl sedm týdnů trvající konflikt mezi Pruskem, které usilovalo o sjednocení celého Německa a Rakouskem, které chtělo volné spojení nebo také federaci jednotlivých německy hovořících států. Nebojovalo se tedy o nějaké území, ale o rozhodující moc. Vítězné Prusko začalo budovat jednotný stát – pozdější Německo. Pro Rakousko prohra znamenala rozdělení na Rakousko a Uhersko. V této válce se poprvé rozšířila velmi významně pomoc Červeného kříže.

Robota byla práce, kterou vykonával poddaný vrchnosti na panském a zdarma. Počet dnů v týdnu, kdy robotu musel vykonávat se odvíjel od velikosti gruntu.

Zemské desky obsahují zápis majetku šlechtických rodů. Tento majetek se právě zápisem do zemských desek stával dědičným. Zemské desky ale také obsahovaly znění tehdy platných zákonů, které vznikaly rozhodnutím zemských sněmů a do Zemských desek byly vkládány i jiné důležité dokumenty právní povahy.

Hanácká vesnice

Hanácká vesnice byla vždy považována za bohatou, i když velkých sedláků zde byla jen hrstka. Lobodice měly tradiční protáhlý půdorys a byly chráněny ohradami a bránou tak, jak to bývalo zvykem právě na Hané. Důkazem toho, že zde brána skutečně existovala je název části Zábraní.

Podle vyprávění na ní byli vyobrazeni čtyři koně. Jestli podle písničky byli opravdu vraníci, to už asi nikdo neví.





Co ale máme v Lobodicích dodnes je hanácké žudro nebo hanácký žudr. Jde o naši asi nejvýznamnější památku, protože takovýchto žudrů už je jen málo a přitom k hanácké vesnici neodmyslitelně patří.

Žudr je otevřené loubí s komorou v patře. Žudr nebyl uprostřed stavení, protože se tudy vstupovalo do síně, která dělila dům na komory a světnice.

Domy v Lobodicích byly seřazeny podél cesty a vytvářely protáhlou náves, která je centrem obce dodnes.

Jednotlivé statky byly dříve odděleny maličkými uličkami, ale nyní už k sobě přiléhají.

Hanácká vesnice je typická tím, že domy jsou delší stranou obráceny k návsi, vedle domu býval vjezd.

Do dvora se stavěla hospodářská stavení a chlévy, které obvykle navazovaly na sousedovu zahradu. Dvůr uzavírala stodola, která byla nejvyšší stavbou a současně měla průjezd do zahrady.

K hanácké vesnici patří také kroje obyvatel. Dříve si Hanáci své oděvy šili sami z vlastních tkanin a kožešin. Později se objevil cech krejčích, kteří bohatším šili šaty podle nejnovější módy.

Na vesnici se dlouho udržel prostý oděv, ale od 16. století se výrazně zvýšila hospodářská úroveň hanácké vsi a změnil se i kroj. Dokonce tak, že vrchnost těžko nesla zdobné kroje poddaných a na sněmu v roce 1545 dokonce prostým lidem poručili, aby chodili oblékáni tak, jak jim náleží.

Vesnice procházela mnoha útrapami, války pak snižovaly úroveň obyvatel, a to i bohatých, ale přesto se kroj stal i symbolem hrdých a nepokořených Hanáků.

Ženský kroj korunuje složitě uvázaný šátek u vdaných žen. Je zajímavé, že každá vesnice měla svůj způsob vázání šátků.



Všední kroj již dnes nahradilo pohodlné moderní oblečení z různých materiálů.

Slavnostní kroj si dodnes nechávají šít obdivovatelé tradic. Každý, kdo vlastní hanácký kroj, má ve svých rukou velké bohatství. Nejde jen o cenu bohatě vyšívaneho oděvu, ale také o oživení tradic, které naštěstí stále mají své zastánce a pokračovatele.

Slovníček

Kroj je oděv, který je svým zdobením charakteristický pro určitou oblast. Výšivky, krajky, vázání šátků, další prvky ukazují na původ nositele velmi přesně. Hanácký kroj je bohatě zdobený a dává najevo bohatství hanácké země.



Hanácký kroj je vyšívaný opravdu zdobně. Ornamenty jsou především stylizované rostlinné náměty, ale i geometrické tvary v různých kombinacích. Často bývá vyšíván plochým stehem, který je doplněn dalšími, které si vyšívačky osvojily v průběhu let.

Žudr nebo také žudro je stavba typická pro hanácké vesnice. Jde o otevřenou předsíň, jednopatrový prostorný přístavek. Podlaha byla z udusané hlíny, byla zde i sedátka. Žudr chránil před sluncem i sněhem, navíc zabraňoval navátí sněhu přímo do domu. V patře byla komora.

Původně byl žudr omazán hlínou, kterou lidé nabílili, později jej omítali.

Žudr byl místem setkávání obyvatel statku, nejen rodiny, ale i čeledi a výměnkářů. Ti všichni si volné chvíle krátili povídáním, vyprávěním zpráv či čtením.



Ke každé pořádné vsi patří škola, kostel a fara. K Lobodicím patří kostel Neposkvrněného Početí Panny Marie už od roku 1771.

V kostele najdeme varhany z roku 1809. Mají devět rejstříků.

Zvony na věži byly původně odlity v roce 1782 v Olomouci. Během první světové války dva zvony roztavili pro výrobu zbraní.



Hodiny na věž přibyly ve třicátých letech dvacátého století, ale ve druhé světové válce byly rozstříleny, takže současné hodiny pochází

z roku 1948.

Farnost zde byla zřízena v roce 1880, před tím Lobodice patřily k faře v Tovačově.

Kaplanství a později farnost se staraly o vzdělanost obyvatel obce velmi usilovně. Už v roce 1771 byla v Lobodicích malá škola, kde vyučovali kantoři s patřičným vzděláním.

Současná budova školy byla otevřena v roce 1904 za pana starosty Turovského. Už tehdy škola sdílela prostory s obecním úřadem.



Ve škole byl také zemědělský útulek, pozdější mateřská škola.

Pro velký počet dětí nakonec byla postavena nová mateřská škola v Akci Z.



Slovníček

Akce Z byly svépomocné brigády, kdy obyvatelé obcí pomáhali při stavbách a opravách, které vláda nestíhala řešit. Vznikaly i velké stavby. U nás to byla například školka, budova zvaná Svazarm apod.

Varhanní rejstřík je celá řada píšťal, které mají stejný zvuk(barvu a např. hlasitost).

Zemědělský útulek byla většinou místnost, kterou provozovala obec obvykle v době žní. Docházely sem bezplatně děti maminek, které pomáhaly v zemědělství. Později se většina útluků změnila na mateřskou školu.

Jak už vyplývá ze jména hanáckého krále, Haná je velmi úrodná země, s půdou bohatou na živiny. Pěstuje se zde obilí, ale i kukuřice, mák, slunečnice, v poslední době stále více i řepka olejka, která je využívána nejen v potravinářském průmyslu.

Na některých nejúrodnějších polích také najdeme solární elektrárny.



Tak se pomalu proměňuje nejen krajina, ale i obec a lidé, kteří v ní žijí.

To, co je překonáno, mizí. V posledních letech se

však stále více lidí obrací k hodnotám minulosti. Tradice se ožívují, lidé si váží pěkných vztahů, spolehlivých a odpovědných přátel.

Setkávají se při různých příležitostech a děti stále dokola rády poslouchají vyprávění předků.

Snad nezmizí pověsti a pohádky, které se váží k naší obci.

O lobockém vodníkovi

V okolních rybnících vždy žili rusalky a vodníci. Každý potůček měl svého strážce. A což teprve rybník!

Lobodický rybník chránil vodník s nevalnou pověstí. Nebyl to vůbec legrační hastrmánek.

Naopak. Byl to zlý a nesnášenlivý mužiček. Největší radost mu dělalo, když mohl škodit. Nestačilo mu je schraňovat dušičky do hrníčků s pokličkami.

Na děvčata líčil pentličky, ale dovedl se přeměnit i v krásného koně a sedláka nalákat do hluboké vody.

Když pak rybníky zaorali, zůstal s ostatními vodníky alespoň u studní. I tady stáhl pod vodu každého, kdo se jen trochu naklonil.

Ale časem vodníci z kraje odešli. Nikdo neví kam. Snad se ten lobocký polepšil.

O Klášťenici

Dodnes se cesta, která vede do Kojetína, jmenuje Klášťernica.

Však se k ní také váže smutná pověst.

Student Jan z Kojetína se chtěl stát učitelem. Musel tedy jít na školy v Německu. Doma na něj čekala milá.

Jenže zdejší pán ji nechal odvést z domova do kláštera, aby prý se vyhnula bludné víře. Spíš to ale bylo tak, že jim lásku záviděl, protože sám byl nešťastný.

Když se Jan vrátil domů, s pomocí kojetínského hejtmána se s milou setkal. Ihned se vzali, ale protože milá porušila slib, který dala v klášteře, začal je pán pronásledovat. Chtěl je uvrhnout do žaláře, aby je s abatyší kláštera mohli soudit.

Aby manželé neviděli udavači, utíkali z Kojetína v noci. Jan prošlapával cestu, místy se bořili do bahna. Tam, kde je dnes Klášťernica, se náhle ozval výkřik. Jan se otočil, ale už byl sám. Marně svou ženu hledal. Nejspíš se utopila.

Pomstychtivý pán ani abatyše se své pomsty

nedočkali. A štěstí je také nikdy nepotkalo.



Abatyše je představená kláštera, která má na starosti celý chod kláštera, ale i výchovu sester.

Klášter je místo, kde žijí řádové sestra nebo bratři. Je to budova nebo celý areál. Život v klášteře má přesný řád, který musí všichni dodržovat. Kláštery dříve bývaly jediným nositelem vzdělanosti, protože pouze mniši uměli číst a psát. Při klášterech se zřizovaly i školy.

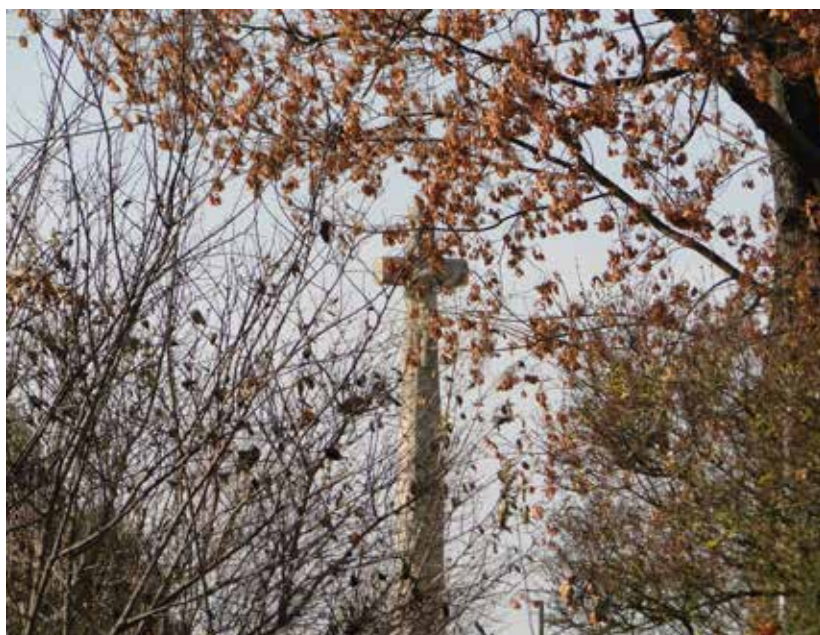
Pohádka je vyprávění, které obsahuje nadpřirozené jevy. Původně se vyprávěla ústně, předávala se vyprávěním – patří k lidové slovesnosti. Lidové pohádky se někdy podobají, i když pochází z různých krajů či zemí. Je to proto, že se šířily díky tovaryšům, krajánkům a poutníkům. Ti cestovali pěšky po světě a za nocleh a trochu jídla se odvděčili právě vyprávěním. Někteří spisovatelé sbírali tyto pohádky a zapsali je. Máme i pohádky umělé, tedy takové, jaké píše spisovatelé sami díky vlastní fantazii.

Pověst se také šířila díky ústnímu podání, patří k lidové slovesnosti. Obsahuje také fantazijní prvky, ale současně má vždy reálný podklad. Může to být osoba, místo i událost.

Najdete a pojmenujete tyto památky?

















Nápověda:

Socha sv. Jana Nepomuckého z roku 1715.

Socha Panny Marie Lurdské

Kříž s nápisem WIMaZaL

Kamenný kříž z roku 1717 – nejsterší v regionu

Kříž u zastávky

Vrtělv kříž

Nápis, který dokládá opravu mlýna

Pamětní deska umučeného studenta

Památník obětem světových válek

Památník obětem války

Hraniční kámen

Znak rodu Salmů

Autoři:

Jana Blažková

Lenka Blažková

Autoři fotografií:

Cukrle

Jana Blažková

Lenka Blažková

Eva Gregovská

Literatura a zdroje:

1. *Kronika obce Lobodice*. Lobodice : autor neznámý, 1930.
2. *Kronika obecné školy v Lobodicích*. Lobodice : autor neznámý, 1939.
3. **Šírek, Jiří**. *Svědkové minulosti na Střední Hané II*. Kojetín : Svazek obcí Mikroregion Střední Haná, 2010.
4. **Šírek, Jiří**. *Svědkové minulosti na Střední Hané*. Kojetín : Svazek obcí Mikroregion Střední Haná, 2009. ISBN 978-80-25-4257-9.

